

Sygn. akt X Ka 440/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący SSO Beata Wehner

Sędziowie: SO Mariusz Jackowski

SR (del.) Iwona Strączyńska (spr.)

Protokolant - protokolant sądowy Agnieszka Płóciennik

przy udziale prokuratora Wojciecha Peleszoka

po rozpoznaniu w dniu 01 października 2014 roku

sprawy **K. C.** oskarżonego z art. 77§1 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 9§3 kks i art. 57§1 kks w zw. z art. 9§3 kks

na skutek apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa III Wydział Karny z dnia 15 stycznia 2014 roku, sygn. III K 818/13

orzeka

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 2 aktu oskarżenia eliminuje następujące okresy: marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, listopad grudzień 2009 roku i styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, sierpień, wrzesień, listopad, grudzień 2010 roku oraz zarzut uporczywego nie wpłacania w ustawowych terminach podatku dochodowego od osób prawnych za 2009 rok i ustala, że nastąpiło uszczuplenie należności Skarbu Państwa w wysokości 27.412 złotych, zaś orzeczoną karę grzywny łagodzi do wysokości 1.000 (jednego tysiąca) złotych;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt **X Ka 440/14**

UZASADNIENIE

K. C. został oskarżony o to, że:

1. pełniąc funkcję prezesa zarządu w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) i z tego tytułu zajmując się sprawami gospodarczymi ww. spółki, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu pobrał i nie wpłacał w ustawowym terminie (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po każdym miesiącu rozliczeniowym) na rzecz organu podatkowego pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za okres od stycznia 2009 r. do grudnia 2012 r. czym naraził na uszczuplenie należność Skarbu Państwa w kwocie 720.700 zł., co stanowi naruszenie

art. 38§1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 1993 r. Nr 90 poz. 426 z późn. zm.)

tj. o czyn z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.;

2. pełniąc funkcję prezesa zarządu w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) i z tego tytułu zajmując się sprawami gospodarczymi ww. spółki uporczywie nie wpłacał w ustawowych terminach, które upłynęły 25 dnia miesiąca następującego po każdym niżej wymienionym miesiącu: marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, listopad, grudzień 2009 r., styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, sierpień, wrzesień, listopad, grudzień 2010 r., styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, listopad 2012 r., luty, marzec i kwiecień 2013 r. podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowego od osób prawnych za 2009 r., czym uszczuplił należność Skarbu Państwa w łącznej wysokości 1.383.979, 80 zł, co stanowi naruszenie art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54 poz. 535 z późn. zm.),

tj. o czyn z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.;

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa wyrokiem z dnia 15 stycznia 2014 roku (sygn. akt III K 818/13) oskarżonego K. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie pierwszym aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie tychże przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 77 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę

grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 60 (sześćdziesiąt) złotych każda, oraz oskarżonego K. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie drugim aktu oskarżenia czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 2.000 (dwóch tysięcy) złotych. Ponadto zwolnił go od obowiązku uiszczenia wydatków sądowych, nie obciążając go opłatą.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył obrońca oskarżonego.

Na podstawie art. 425 §1, 2 i 3 k.p.k. i art. 444 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. powyższy wyrok zaskarżył w całości na korzyść oskarżonego i w oparciu o treść art. 427 §1 i 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

– w odniesieniu do czynu opisanego w pkt I i II wyroku na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s.

1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieuzasadnioną odmowę wiarygodności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka E. C. w zakresie w jakim wskazali, że kondycja finansowa spółki (...) była na tyle zła, że uniemożliwiała wpłacanie w ustawowym terminie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych (PIT) oraz wpłacania w ustawowych terminach podatku od towarów i usług (VAT) oraz podatku dochodowego od osób prawnych (CYT), w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania świadka E. C. korespondowały w tym zakresie z zeznaniami świadka B. S., który to dowód został uznany za wiarygodny w całości, a zatem powinien stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, co mogło mieć wpływ na treść wyroku poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 77 §1 k.k.s. oraz wykroczenia z art. 57§1 k.k.s.;

2) art. 7 k.p.k. poprzez nieuzasadnioną odmowę wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w zakresie przyczyn, dla których nie składał wniosków o odroczenie płatności lub rozłożenie zobowiązań na raty, w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie były racjonalne oraz przekonujące, co mogło mieć wpływ na poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na uznaniu, iż trudności finansowe spółki (...) wynikające ze złej sytuacji gospodarczej na rynku, a w szczególności wynikające z braku płatności od kontrahentów nie mogą stanowić okoliczności wyłączających winę oskarżonego, w

sytuacji gdy przypisanie oskarżonemu winy za zarzucane mu czyny powinno nastąpić z uwzględnieniem przyczyn, dla których nie wpłacał w ustawowym terminie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w terminie oraz dla których należności publicznoprawne regulowane były po terminie, co skutkowało błędnym przyjęciem przez Sąd meriti, że oskarżony popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia czyny;

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego polegające na nie wpłacaniu w terminie podatku od towarów i usług (VAT) oraz podatku dochodowego od osób prawnych (CIT) cechowało znamię „uporczywości” w rozumieniu art. 57 §1 k.k.s., w sytuacji gdy kilkakrotne niedochowanie terminu zapłaty podatku od towarów i usług (VAT) było przedzielone okresami płatności tego podatku, co powinno skutkować uznaniem, że czyn oskarżonego nie-charakteryzował się znamieniem uporczywości, co w konsekwencji spowodowało uznanie oskarżonego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 57 §1 k.k.s.;

5) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, iż przypisany aktem oskarżenia czyn z art. 57 §1 k.k.s. oskarżony popełnił w zamiarze bezpośrednim, sytuacji gdy oskarżony starał się wywiązywać z obowiązku zapłaty należnych danin publicznych, co przez pryzmat złożonych wyjaśnień oraz ujawnionych okoliczności przedmiotowych winno skutkować uznaniem, iż oskarżonemu nie sposób było przypisać umyślności nacechowanej szczególnie negatywnym nastawieniem do niedopełnionego obowiązku zapłaty podatku od towarów i usług (VAT), co w konsekwencji spowodowało uznanie oskarżonego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 57 §1 k.k.s.;

6) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku skutkujący uznaniem stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu aktem oskarżenia za bardzo wysoki, podczas gdy występujące w sprawie okoliczności przedmiotowo – podmiotowe takie jak motywy i pobudki działania oskarżonego oraz fakt, że wszystkie zaległości publicznoprawne zostały przez oskarżonego uregulowane wraz z odsetkami świadczą o znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynu, co powinno być mieć wpływ na wymiar kary;

7) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku skutkujący skazaniem oskarżonego za czyn polegający na uporczywym niewpłaceniu podatku dochodowego od osób prawnych (CIT), w sytuacji gdy ze znajdującego się w aktach sprawy tabelarycznego zestawienia wynikało, że zaległości z tytułu podatku dochodowego od

osób prawnych (CIT) za 2009 r. zostały uiszczone w marcu i kwietniu 2011 r., czyli przed datą wydania postanowienia o wszczęciu dochodzenia, co powinno być skutkować odstąpieniem od wymierzenia kary zgodnie z treścią art. 57 §2 k.k.s.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w

zw. z art. 113 §1 k.k.s. obrońca wniósł o

- zmianę wyroku w pkt I poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie
- zmianę wyroku w pkt II poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu uporczywego nie wpłacania w ustawowym terminie podatku od towarów i usług (VAT) oraz zmianę wyroku poprzez odstąpienie od wymierzenia oskarżonemu kary za czyn uporczywego podatku dochodowego od osób prawnych za 2009 r., ewentualnie o uchylenie wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego co do zasady okazała się nieuzasadniona, i jako taka nie mogła być uwzględniona, choć okazała się skuteczna w zakresie w jakim doprowadziła do zmiany zaskarżonego orzeczenia - o czym w dalszej części uzasadnienia.

Już sama treść zarzutów apelacyjnych świadczy o tym, że **apelacja** skarżącego **ma typowo polemiczny charakter**.

Podjęta w apelacji próba wykazania, że sąd pierwszej instancji poczynił dowolne ustalenia w zakresie stanu faktycznego stanowi jedynie odmienną ocenę zebranego materiału dowodowego, ale tym samym nie podważa przecież trafności zaskarżonego wyroku.

Wbrew zawartym w apelacji stwierdzeniom Sąd I instancji swoje ustalenia faktyczne w sprawie oparł na wszechstronnej i precyzyjnej analizie zebranych dowodów. Przy tej analizie Sąd orzekający nie uchybił żadnej z zasad procesowych określonych treścią art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k.

Zarzuty odmowy wiarygodności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka E. C. w zakresie kondycji finansowej spółki (...), przyczyn nieskładania przez

oskarżonego wniosków o odroczenie płatności lub rozłożenie zobowiązań na raty są niezasadne, albowiem kondycja finansowa spółki nie miała żadnego znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności karno-skarbowej oskarżonego, co podkreślał w swoim uzasadnieniu Sąd Rejonowy powołując się na stosowne orzeczenia Sądu Najwyższego w tej kwestii (strona 9 uzasadnienia).

Zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu z art. 57§1 kks, cechował znamię „uporczywości”, przypisanie oskarżonemu działania w zamiarze bezpośrednim i nieuwzględnienie okoliczności, że wszystkie zaległości publicznoprawne zostały przez oskarżonego uregulowane w całości, są również chybione, gdyż i te kwestie były szczegółowo omawiane przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu (strona 10 uzasadnienia).

W przekonaniu Sądu Okręgowego sąd pierwszej instancji mógł tak postąpić, jeśli przekonująco uargumentował swoje stanowisko, a z powyższej powinności Sąd Rejonowy wywiązał się należyście.

Przywołania w tym kontekście - w ocenie Sądu Okręgowego - wymaga znane stanowisko judykatury, mianowicie :

Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia - tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie.

(vide Wyrok Sądu Najwyższego z 05.09.1974r., II KR 114/74, OSNKW 1975,Nr 2, poz. 28; oraz Wyrok Sądu Najwyższego z 11.02.2004r., IV KK 323/03, niepubl.)

Orzeczenie Sądu Rejonowego wymagało jednak modyfikacji, w odniesieniu do przypisanego K. C. czynu opisanego w punkcie drugim aktu oskarżenia.

Zgodnie z art. 51 § 1 i §2 kks karalność wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 3 lat od czasu jego popełnienia. Z uwagi na fakt, że wykroczenie z art. 57§1 kks nie jest wykroczeniem trwałym z opisu czynu przypisanego K. C. w punkcie drugim wyroku należało wyeliminować następujące okresy:

- marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, listopad, grudzień 2009 roku -gdyż karalność wykroczenia popełnionego w tym okresie ustała w grudniu 2012 roku,
- styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, sierpień, wrzesień, listopad, grudzień 2010 roku - gdyż karalność wykroczenia popełnionego w tym okresie ustała w grudniu 2013 roku,

- oraz wyeliminować wykroczenie polegające na niewpłaceniu w ustawowym terminie podatku dochodowego od osób prawnych za 2009 rok - gdyż karalność tego wykroczenia ustała w grudniu 2012 roku.

Przedmiotowa zmiana wpłynęła na zmniejszenie łącznej kwoty uszczuplonych należności Skarbu Państwa do 27.412 złotych i złagodzenie wymiaru kary grzywny za czyn drugi przypisany oskarżonemu do kwoty 1.000 złotych, która w ocenie Sądu Okręgowego jest karą adekwatną do okoliczności popełnienia pozostałych czynów, jak i stopnia ich społecznej szkodliwości. Tak ukształtowana kara winna uświadomić K. C. naganność jego zachowania i jego konsekwencje w postaci nieuchronności kary.

Konieczność ochrony społeczeństwa uprawnia, a wręcz nakazuje odpowiednie kształtowanie wymiaru kary, tak aby cele prewencji szczególnej nie zostały pominięte, a cele prewencji ogólnej były realnie osiągnięte.

W trakcie kontroli odwoławczej Sąd nie dopatrył się zaistnienia w tej sprawie bezwzględnych przesłanek odwoławczych określonych w art. 439 k.p.k.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak na wstępie.

O kosztach orzeczono stosownie do obowiązujących w tej mierze przepisów, i tak: za instancję odwoławczą podstawą orzeczenia był art. 624 § 1 k.p.k. i art. 634 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.